

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3024/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2317/2020 од 22.01.2021. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2317/2020 од 22.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1711/2019 од 08.07.2020. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године па до исплате. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.148,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 2317/2020 од 22.01.2021. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1717/19 од 08.07.2020. године, у ставу првом изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му по основу јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1717/19 од 08.07.2020. године, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 41.148,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног

поступка у износу од 12.000,00 динара, а изнад досуђеног а до траженог износа од 33.000,00 динара одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/2020), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије у окружном затвору у Гњилану, па је, решењем тужене бр. ../2008-03 од 29.04.2008. године, преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године, са правом на плату према дотадашњем решењу у висини од 16.000,00 динара. Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године, прописано је да положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије се уподобљава са положајем државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима). Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузело делокруг, ако претходно доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године износила је 55.344,00 динара. На основу података из "Службеног гласника РС", бр. 7/2018. Након што је преузет из привремених институција Косова и Метохије, тужилац је остао нераспоређен, јер код тужене није постојало радно место на које би могао да буде распоређен, пошто и даље живи на Косову и Метохији на којој територији Република Србија не врши своја овлашћења. Пошто је остао нераспоређен, тужилац ни један дан није радио код тужене, односно није обављао фактички рад код послодавца, а накнада зараде му се исплаћује у висини од 16.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене на дан 15.05.2018. године, односно 10 година након преузимања у Министарство правде, Управу за извршење заводских санкција, па је тужену обавезао да му исплати износ од 54.344,00 динара, са припадајућом каматом, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године, у смислу одредбе члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/2015...34/2018).

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио пресуду првостепеног суда, тако што је тужбени захтев тужиоца одбио, јер тужилац, до закључења расправе пред првостепеним судом, није предочио доказе да се писменим путем обраћао надлежном

функционеру захтевом за исплату јубиларне награде, нити је због "ћутања администрације" покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на јубиларну награду, он не може са успехом тражити исплату по том основу. По мишљењу другостепеног суда, јубиларна награда, према изричитим правилима из члана 105. став 3. Закона о раду, не сматра се зарадом већ другим примањима, за чије остварење је нужно поштовати поступак прописан правилима из члана 140.-143. Закона о државним службеницима. Када је запослени пропустио да користи делотворно правно средство, он у парници не може са успехом остварити право на накнаду штете с позивом на незаконит и неправилан рад органа тужене у смислу правила из члана 172. Закона о облигационим односима, а по основу одговорности правног лица за штету коју проузрокује његов орган. Због тога, по мишљењу другостепеног суда, супротно закључку првостепеног суда, не постоји основ одговорности тужене за штету коју тужилац трпи.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да тужена није дужна да тужиоцу исплати јубиларну награду у износу од 54.344,00 динара, са припадајућом каматом. Ово због тога што он није радио непрекидно 10 година а јубиларна награда се исплаћује за рад у радном односу.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Према одредби члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се исплаћује и то под тачком 1) за десет година рада у радном односу – у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса.

У конкретном случају, тужилац након преузимања на рад у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године није радио, јер је остао нераспоређен из разлога што није постојало радно место на коме би могао да обавља рад. Право на јубиларну новчану награду запослени остварује радом у радном односу, а пошто тужилац не ради следи да он нема право на исплату те награде. Тужилац је преузет из привремених институција на Косову и Метохији у Управу за извршење кривичних санкција, али је остао нераспоређен, јер не постоји радно место на ком је могао да обавља своје задатке. У ситуацији када тужилац није радно ангажован, следи да није у могућности да оствари право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања 15.05.2008. године, није радио.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима

ревизије ревидента, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује, под тачком 1, за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Дакле, није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос, што овде није случај, пошто је поред радног односа потребно, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај, јер тужилац не ради. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате, без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. став 1., 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП-а.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**